

EDA BİLDEK

İBN-İ SİNA

BİLGİNİN KRALI

BİYOĞRAFİK ROMAN

GENÇ HAYAT

Sevgili Çocuklar;

İyilik ve cesaret en büyük hazinedir. Yiğit ve arkadaşlarını tanıyınca bunu çok iyi anlayacaksınız. Efe, Bahar ve Yiğit bütün yazı birlikte Heybeli Ada'da geçirirler. Yiğit'in üçüz kız kardeşleri de onlara eşlik ederek bir oyunun içinde bulurlar kendilerini.

Bu oyunu oynarken Yiğit'in babaannesi Ziyet Hanım, Ada'nın en yaşlı bilgisi Nurettin Dede'nin ve Yiğit'in babasının çocukluk arkadaşı Doktor Rahmi Bey'in de yardımını alırlar. Başlangıçta hepsinin içinde olan bu oyun gün geçtikçe tehlikeli hal almaya başlar. Ama onlar cesaretleri ve iyi kalpleriyle birlikte bu tehlikelerinde üstesindeler gelirler.

Sırların, şifrelerin, yolculukların sonunda Yiğit'i ve arkadaşlarını büyük bir sürpriz bekler. Onlar bu sürprize TIP İLMİNİN BABASI İBN-İ SİNA'nın peşine düşerek ulaşırlar. Büyük bilgeden öğrenecekleri çok şey vardır.

Şimdi siz de bu oyuna dâhil olmanın keyfini çıkarın. Yiğit ve sevdikleriyle birlikte büyük dâhinin sırlarını öğrenin. Bakarsınız bir gün tıpkı siz de onun gibi tüm dünyada ün yapan büyük bir bilge olursunuz.

Kimi zaman kendinizi bir havuza atlayarak Mısır'da bulabilirsiniz. Kimi zaman büyük bir sultanın kütüphanesinde hiç kimsenin sırrını çözemediği kitapları okurken bulursunuz. Dünyanın en büyük bilgeleriyle aynı sofrada oturan İbn-i

Sina'yı tanıdıkça hayran kalacaksınız. Onun kitapları, bilgileri, tıp ve felsefe alanında gösterdiği akılcı yollar size de sırlı kapılar açacak.

Haydi, Yiğit ve sevdiklerinin peşine takılıp siz de İbn-i Sina'ya ulaşın. Bakarsınız onlardan önce siz hazineyi bulursunuz.

HEYBELİ ADA'DA İLK GÜN

Bahçedeki mor renkli erguvanların üzerinde kırmızı gagalı, rengârenk gövdeli, akıllı saka kuşu dans edip duruyordu. Bir anda durduğu dalın altına gelen üç kızı gördü. Şaşırıp kaldı. Üçü de birbirinin neredeyse aynısıydı. Kıvrır kıvrır saçlı, badem burunlu, masmavi iri gözlü kızlar el ele tutuşup dönmeye başladılar. Zıp zıp zıplayarak gülüştüler. Küçük saka, dalından uçup gülümseyerek uçup gitti.

Yiğit, küçük kızların yanlarına geldi. İçlerinden birini yakalayıp öperek sordu:

“Sabahın bu saatinde ne bu neşeniz Allah aşkına? Görüyorum da erkencisiniz, ne yapıyorsunuz avluda böyle?”

“Unuttun mu, bugün Bahar abla gelecek, onu bekliyoruz avluda abiciğim.”

Yiğit, kahkaha atmaya başladı.

“Daha horozlar ötmedi kızlar, bahar saat 11’de gelecek.” dedi.

“Olsun, biz şimdiden bekleyelim istedik.”

Yiğit, üçüz kız kardeşlerinin yanaklarından öptü. Onları gıdıklamaya başladı. Avlunun içerisinde kahkaha sesleri

yükseliyordu. Bir anda babaannelerinin sesini işittiler. Keyifle torunlarına bakarak,

“Hayret nasıl oldu da erkenden kalktınız?” diye sordu.

Yiğit, babaannesine eşlik etti hemen:

“Az önce ben de bunu söylüyordum Babaanneciğim. Gördüğün gibi bizim uykucu melekler bugün erkenden kalkmışlar.”

Babaanneleri çayı demlemiş onları bekliyordu. Mutfaktan mis gibi taze kızarmış ekmek, fırından yeni çıkmış zeytinli, peynirli poğaçaya kokuları geliyordu. Her zaman olduğu gibi muhteşem bir kahvaltı sofrası hazırlamıştı. Torunlarına öyle düşküdü ki, onları yetiştirirken anne ve babalarının hasretini hissetmesinler diye her şeyi yapıyordu. Bir anda üçüzler abilerinin yanından çığlık çığlığa gülüşerek eve doğru koştular. Yiğitte onların peşinden koştu. Hep birlikte babaannelerinin boynuna atıldılar. Yanaklarına öpücükler atıyor, onu hiç durmadan gıdıklıyorlardı. Bir yandan gülerken öte yandan:

“Durun yapmayın, yavaş olun!” diye söyleniyordu.

Sonunda onların arasından kurtulmuştu. Kendisine gülüşerek bakan torunlarına:

“Kuzucuklarım, neredeyse nefessiz kalacaktım.” dedi.

Saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamış olan Nisa, hemen babaannesinin boynuna atılarak,

“Allah korusun, benim güzel babaannem. Seni çok seviyoruz.” dedi. Daha sonra kız kardeşlerine dönerek,

“Tamam, hadi. Artık sakın oluyoruz. Üzmeyelim tontişimi.” dedi.

Yiğit, kız kardeşlerinin bu neşeli halini çok seviyordu. Onlar daha üç yaşındayken anne ve babalarını kaybetmişlerdi. O günden sonra kendi acısını onlara hiç göstermeden kardeşlerine

sahip çıkmıştı. Babasından ve annesinden gördüğü sevgiyi, kendisi de kardeşlerine vermeye çalışmıştı. Hep birlikte kahvaltı masasına oturdular. Henüz baharın gelmesine 1 saat vardı. Ziyet Babaanne, “Nasıl, heyecanlı mısınız?” diye sordu.

Üçüzler bir yandan yutkunup bir yandan bağıştılar:

“Eveetttt, çok heyecanlıyız.”

Yiğit ve Ziyet babaanne kızların bu haline gülmeye başladılar. Ziyet Hanım, daha sonra tane tane konuşmaya başladı:

“Biliyorsunuz, Bahar çok yetenekli ve güzel bir kız. Üstelik çok iyi yetiştirilmiş. Büyük ressam, kaplumbağa terbiyecisi Ressam Osman Hamdi Efendi’nin torunu. Büyük bir ihtimalle, büyük büyük dedesinin yeteneği ona geçmiş. Bize gelip kalacak olması büyük bir fırsat sizin için. Belki isterseniz size biraz resim teknikleri öğretebilir.”

Üçüzlerden biraz topluca olanları araya girerek,

“Hayır, biz onunla oyun oynayacağız.” dedi Sena ve Nida.

Nisa ise onlara nazaran daha zayıf ve ince uzundu. Resim çizmeyi oldukça çok seviyordu. Onların ardından,

“Hayır, ben öğrenmek istiyorum. Sürekli oyun oynayacak değiliz ya.” diye yanıtladı ninesini.

Tam üçü birlikte atışmaya başlayacaklardı ki araya Yiğit girdi:

“Susun bakalım. Biraz oyun biraz resim. Bahar’ı da bıktırmanın isterseniz. Hem o sizden büyük.”

Kızlar, abilerinin bu ikazından sonra sustular. Bahar, Yiğit ile yaşitti. İkisi de 17 yaşına girmişlerdi. Seneye Üniversite okuyacaklardı. Üçüzler ise 12 yaşındaydılar. Babaanneleri Ziyet Hanım, her günkü gibi onların bu atışmalarına alışmıştı.

Saatler bir türlü geçek bilmiyordu. Hepsi de birazdan gelecek olan Bahar'ı bekliyorlardı. Oturdıkları ev Heybeliada'da idi. Bahçeli, ahşap, beyaz bir evdi. Bahçesinde mor salkımlı sümbüller, akasyalar, güller ve daha nice çiçekler vardı. Şadırvanın fiskiyeleri avluyu masal havasına büründürüyordu. Kuş sesleri, bahçedeki havuzun içindeki balıklar, ağaçların arasında gezinen kedicikleri ile bu ev onların masal evleriydi. Ziynet Hanım, tam bir eski İstanbul hanımefendisiydi. Eşini savaşta kaybetmişti. Oğlunu tek başına büyütmişti. Şimdi de oğlunun emanetleri olan torunlarını gözü gibi koruyor, büyütüyordu. Torunları da onu oldukça çok seviyorlardı.

Köşkün dışında at sesleri duymaya başladılar. Yiğit saatine baktığında Bahar'ın gelmiş olabileceğini düşündü. Nisa:

“Sanırım geldi.” dedi.

Sena “Ne biliyorsunuz, belki adayı ziyarete gelenlerden birilerinin faytonudur.” dedi.

Nida bir anda:

“Off, tahmin yürütmenin sırası mı şimdi? Bahçeye çıkalım da görelim.” dedi.

Yiğit, ağır ağır yürüyerek,

“Nida haklı kızlar. Hadi gelin de bakalım.” dedi.

Köşkün kapısından avluya çıktıklarında faytonun kendi kapılarında durduğunu ve Bahar'ın kumral saçlarıyla faytondan indiğini gördüler. Üçüzler bir anda çığlık atarak ona doğru koştular:

“Baharrrrrr ablaaaa!”

Bahar önce onlara sımsıkı sarıldı. Tek tek öptü. Daha sonra Ziynet Hanım'ın elini öperek,

“Büyük teyzeciğim, sizi nasıl özlemişim.” dedi.

Sonra çocukluk arkadaşı Yiğit'e dönerek,

“Sonunda buluştuk, uzun süredir bir araya gelmiyorduk. En azından yaz tatilinde birlikte olacağız.” dedi.

Yiğit gülümseyerek,

“Gelmene çok sevindim.” yanıtladı onu.

Ziyet Hanım hemen araya girdi:

“Şimdi sen muhakkak acıkmış olmalısın. Hadi bakalım, çabuk eve geçelim.”

Bahar onun koluna girerek,

“Tontışım, ne acıkması! Sen bana kilo aldırma kararılsın herhalde.” dedi.

Hepsi gülüşmeye başladılar. O sırada demir kapının orada bir gürültü işittiler. Arkalarına dönüp kapıya baktılar. Yiğit, Bahar'ın valizini çekiştirirken arkadaşı Efe'yi gördü. Efe, bisikletinden neredeyse aşağıya düşecekti. Yiğit:

“Yine mi frene basamadın Efe, bir gün yüzünü gözünü dağıtacaksın.” dedi.

Efe, arkadaşına:

“Dağılırsa toplarsın Yiğit'im; şu bisikleti bahçeye bırakayım da geleyim. Bahar gelmiş, özlemişim.” dedi.

Bahar, Yiğitler'de kaldığı zamanlarda Efe ile arkadaş olmuştu. Üçü birlikte çok eğleniyorlardı. Ama kendisi Bursa'da yaşadığı için bütün kış dönemleri okuldan dolayı gelemiyordu. Şimdi uzun zaman sonra ilk kez bir arada olacak olmanın neşesi içindeydiler. Çünkü bu sene hepsi İstanbul'da okul kazanmak istiyorlardı. Üçüzler ise hem onların arkadaşlıklarına özeniyor hem de Bahar'a hayranlık duyuyorlardı. Onu ablaları gibi görmüşlerdi.

Efe heyecanla,

“Hadi bakalım, Bahar yerleşsin de hazırlanıp çıkalım. Bisikletlerimize binip adayı turlayalım. Hem üçüzler de eğlenirler.” dedi.

Bahar “Süper olur, Adaya uzun zamandır hasretim biliyorsunuz.” dedi.

Üçüzler hep bir ağızdan havaya fırlayarak,

“Oleyyy, sonunda eğlenebileceğiz. Hep kös kös evde oturuyorduk.” dediler.

Ziynet Hanım, hepsini böyle mutlu görünce çok neşelendi. Sevinçle,

“Hadi bakalım, o zaman Bahar odana yerleş. Ben de size bir yemek sepeti hazırlayayım. Akşam yemeğine geç kalmamak şartıyla çıkıp gezin biraz,” dedi.

“Tamam babaanneciğim, gönlümün sultanı. Sen hiç endişelenme.” dedi Yiğit.

Sokaktan bir ihtiyar kadının sesi işitildi:

“Sizi melunlar! Dokunmayın meyvelerime!”

Bu ses yan evin huysuz ihtiyarı Mori'nin sesiydi. Adanın en güzel meyveleri onun bahçesindeydi. Ama o çocuklara bir türlü meyvelerden vermeye yanaşmazdı. Kimi zamanda canı isterse onlar için kapının ağzına meyve dolu bir kap bırakırdı. Ama genelde hep huysuzdu. Şimdi de çocuklar onu çok kızdırmış olmalı ki, avaz avaz bağıırıyordu.

En meşhur kızgınlık kelimesi de ‘melun’ kelimesiydi. Onun bu kızgınlığı hepsini kıkırdatmaya başladı. Onlar içeriye geçerken bahçedeki sümbüllerin arasında Saka kuşu kanatlandı. Üçüzler odalarında giyinmeye başladılar. Efe ve Yiğit avluda onları heyecan içinde beklerken Bahar da odasına yerleşmişti.

BÜYÜK HEDİYE

Akşam evde şenlik vardı. Büyük bir lezzet sofrasına kurulmuşlardı. Hepsi Ziynet Hanım'ın yaptığı şahane yemekleri yedi. Efe, yemeklere gömüldü. Yiğit ile kardeş gibi büyümüşlerdi. Aynı yıl doğmuş, anneleri çok yakın arkadaş oldukları için emeklemeye başladıklarından itibaren arkadaş olmuşlardı. Şimdi Efe'nin annesi Sevim Hanım, Yiğit'e ve üçüzlere de annelik yapıyordu. Onlar kocaman bir aile olmuşlardı.

Efe, esmer, uzun boylu, kara kaşlı kara gözlü yağız bir delikanlıydı. Oldukça konuşkan, esprili, sürekli uçuk kaçıktı. Yemek yemekten oldukça keyif alırdı. Kimi zaman Ziynet Hanım'a gelir onun yaptığı güzel börekler, kekler arasında kendini kaybederdi. Yiğit ise onun gibi uzun boylu ama buğday tenli, ela gözlü, ciddi yüzlü biriydi. Efe'nin aksine her şeye ciddi yaklaşırdı. Sürekli planlı hareket etmeyi severdi. İki birbirini dengeleyen ayrı anne ve babadan dünyaya gelmiş kardeşler gibiydiler. Aynı sokakta büyümüş, aynı okullarda okumuş, aynı arkadaşlara sahip olmuşlardı. Efe yufka yürekliydi. Riske atılmayı severdi ama her defasında yanında Yiğit'in de olmasını isterdi. Bu yüzden Yiğit onun cesaretli olmasını sağlıyordu.

O kadar cesur görünmesine rağmen yükseklik korkusu vardı. Bir de ön iki dişi fazla tavşan gibi olduğundan "t"leri "s"; "r"leri "y"; "k"leri "h" şeklinde söyleme özelliğine sahipti

Efe. Öyle durumlarda onun ne demek istediğini bir tek Yiğit anlıyordu.

Yemek bitmişti. Hep birlikte salona geçip oturdular. Onlar böyle koyu bir sohbete tutulmuşken üçüzler yukarı koştular. Efe, lavaboya gidip geleceğim diyerek ayağa kalkmış sigortayı indirmişti. Her yer karanlıktı. Bahar bir anda panikle,

“Aaa elektrikler kesildi. Desene mum ışığında oturacağız.” dedi.

Yiğit:

“Şurada mumlar olacaktı. Hemen yakarım.” dedi.

Yiğit, kalkıp şamdanları eline aldı. Oda da bir anda mum ışıkları yayılmaya başladı. Yiğit yine de şaşkındı. Bugün ne Efe, ne Bahar ne de üçüzler onun doğum günü hakkında konuşmuşlardı. Bu durumdan dolayı çok büyük üzüntü duydu. Unutmuşlardır, diye düşündü. Yerine oturmuştu ki Efe geldi:

“Heyyy sessiz sinema mı oynasak?” dedi.

Yiğit, Bahar’a baktı. Bahar ise heyecanla,

“Olur.” dedi.

Ziynet Teyze ve Sevim Hanım ellerinde meyveler, kuru yemişler ve tatlılarla içeri girdiler. Masaları hazırladılar. Ziynet Teyze neşe içinde:

“Bunları da yersiniz. Hay aksi, ışıklar söndü.” dedi.

Sonra birden bir şey unutmuş gibi:

“Aaa, hemen geliyorum.” diyerek mutfığa koştu. Sevim Hanım ve gençler onun arkasından gülüşerek baktılar. Bir müddet sonra Ziynet Teyze elinde kocaman meyveli çikolatalı bir pasta ile arkasından da üçüzler ellerinde maytaplarla içeri girdiler. Odanın içinde neşe ile “İyi ki doğdun Yiğit!” diye bağrıışmalar yankılandı. Yiğit çok şaşırılmıştı. Unuttuklarını sanıyordu.

Hemen babaannesine doğru yaklaştı. Gözleri dolarak yanağına öpücük kondurdu.

Mahcup bir şekilde “Teşekkür ederim.” diyebilirdi. Üçüzler bir anda onun boynuna atıldılar. Her biri peş peşe nefes almadan onu önce öpücüklere boğdular. Daha sonra da:

“İyi ki bizim abimizsin.”

“Seni çok seviyoruz.”

“Sen bizim kahramanımızsın.” demeye başladılar.

Yiğit, kardeşlerinin bu sevgisi karşısında çok duygulanmıştı. Abileri için çizdikleri resimleri ona uzattılar. Yiğit bu güzel hediye için çok mutlu olduğunu söyledi. Ardından Sevim Teyze ona yaklaştı:

“Güzel oğlum, ömrün uzun olsun. Bu da benim hediyem, şimdi gitmem lazım.” diyerek Yiğit için ördüğü kazağı ona verdi. Yiğit açıp lacivert kazağı görünce sevinçle ona sarıldı. Sevim Hanım aynı zamanda onun sütannesiydi. Sevim Hanım,

“Gelecek kış keyifle giyersin diye düşündüm.” dedi.

“İyi düşünmüşsün annem.” diye cevap verdi.

Sevim Hanım’ın gözleri dolu doluydu. Daha fazla duygusallaşmamak için gözyaşlarını sildi ve “Hadi bakalım, ben gideyim. Size iyi eğlenceler.” dedi.

Yiğit “Ama pasta yemeyecek misin?” diye sordu.

“Merak etme, ben şimdi kendim için ve evdekiler için alıp gidiyorum.” dedi.

Herkes gülmeye başladı. O an Efe araya hemen atıldı:

“Oooo ben kardeşimin doğum gününü ne zaman kutlayacağım? Bana da izin verin.” dedi.

İkisi sımsıkı sarıldılar. Yiğit, Efe’nin bu sıcacık tavırları karşısında yalnız hissetmiyordu. Dostluk ve kardeşlik duygusunu

sonuna kadar yaşıyordu. Efe de onun için aldığı hediyeği uzattı. Efe, Yiğit için bir saat almıştı. Aynısından kendisinde de vardı. Sonunda iki dostun kollarında aynı saatten olacaktı. Bahar hemen öne çıktı:

“Daha fazla bekleyemeyeceğim ama hadi sıra bana da gelsin.” diyerek Yiğit’e yaklaştı ve:

“Bütün güzellikler senin olsun. İyi ki doğdun Yiğit, bu sene biliyorum ki çok güzel bir yılın olacak. İstedğin üniversiteye de yerleşeceğine inanıyorum. Umarım beğenirsin, bu da benim hediyem.” dedi.

Yiğit büyük bir heyecanla Bahar’ın uzattığı hediye paketini eline aldı. Oldukça büyük bir paketti. Üçüzler bir anda bağırıştılar:

“Oooo çokkk büyük bir paket bu!”

Paketi açtığında muhteşem bir yağlı boya tablosu çıktı içinden. Osman Hamdi Bey’in Kaplumbağa Terbiyecisi adlı tablosuydu. Dedesinden kalan bu şaheser tabloyu Yiğit’e hediye etmişti. Herkes bu güzel tabloya büyülenmiş gibi bakıyordu. Yiğit, Bahara dönerek,

“Bu çok değerli ve senin için kıymetli bir tablo Bahar. Bunu bana vermek istediğinden emin misin?” diye sordu.

Bahar sıcacık gülümsedi. Sonra düşünür gibi yaparak,

“Bir düşüneyim Yiğit, gerçekten de çok kıymetli benim için. Acaba vermesem mi sana?” diye sordu.

Herkes kakhaha attı. Daha sonra omzuna dokunarak,

“Sen de, dostluğun da benim için çok kıymetli Yiğit. Hiç merak etme, dedemin hatırası, sanatı doğru kişiye emanet edilmiş oldu. Umarım her zaman beni hatırlatır sana. Tabii bir de dedemin muhteşem ressamlığını.”

Yiğit, Bahar'ın bu içtenliği karşısında çok mutlu olmuştu. Ona sürekli teşekkür etti. Bir anda üçüzlerden biri,

“Biz büyük bir ressam değiliz ama biz de senin için severek resim yaptık.” dedi.

Yiğit, kız kardeşlerinin hediyesini açarak,

“Vayy muhteşem olmuş. Nasıl muazzam güzellikte bir resim olmuş anlatamam. Tatlı bıdıklarım.” dedi.

Böylelikle üçüzlerin yüzü de güneş gibi aydınlandı. Efe artık dayanacak güçte değildi. Hemen öne atılarak,

“Şu pastaları ne zaman yiyeceğiz? Baksanıza nasıl da güzel görünüyorlar.” dedi.

Ziynet Hanım:

“Hadi bakalım, oturun da servis yapayım.” dedi.

Her biri neşe içinde bir koltuğa kuruldu. Gülüşerek sohbet etmeye başlamışlardı. Yiğit artık 17 yaşındaydı. Ziynet Hanım'ın gözleri dolu doluydu. Yılların nasıl su gibi akıp geçtiğini düşünüyordu. Gözlerinin önünden oğlu, gelini geçip durdu. Onların hatırası olan torunlarını büyük bir özveriyle yetiştirmişti. Şimdi bu kadar büyüdüklerini keşke onlar da görebilseydi diye geçirdi içinden. Hepsine pastalardan kocaman tabaklar yapıp önlerine koydu. En son Efe için hazırladığı tabağı uzatırken,

“Sen çok seversin Efe'ciğim en fazla sana koydum.” dedi.

Yiğit araya girerek,

“Eee ancak doyarsın demek istiyor benim sultanım sana Efe.” dedi.

Efe ise eline aldığı tabağa gömülmeye başladı ve iştahla yedi. Oldukça mutluydu. Ağzında pasta parçacıklarıyla,

“Hiç üzerime gelme, ben yemekle meşgulüm. Hem sen doğum gününün tadını çıkararsana benimle uğraşacağına.” diye çıkıştı.

Yiğit ise aldırılmıyordu:

“Eee zaten tadını çıkarıyorum ya. Seninle uğraşıyorum Efe’ciğim.”

Efe tam cevap verecekti ki öksürmeye başladı. Bahar panikle:

“Ağzında lokma varken konuşmasana Efe! Az daha boğulacaktın.” dedi.

Yiğit bir bardak suyu hemen ona uzattı. Sanki az önce boğulacak olan o değilmiş gibi:

“Sakin olun, her şey kontrolümde. Hadi, oturun da rahatça yiyelim.” dedi.

Üçüzlerden Sena araya girdi:

“Efe abi, seni de hiç anlamıyorlar. Tıpkı beni anlamadıkları gibi.” dedi.

Herkes gülmeye başladı. Odanın içerisinde büyük gülüşmeler içerisinde kutlama devam ediyordu. Ziyet Hanım bir anda ortadan kaybolmuştu. Yiğit onu aramak için ayağa kalktı. Sonunda mutfakta bir köşede onu ağlarken buldular. Üçüzler bir anda onu öyle görünce paniklediler. Bahar ve Efe şaşkındı. Yiğit yanına kadar gidip hemen ona sarıldı. Daha sonra:

“Sultanım niçin ağlıyorsun? Ne oldu anlatsana.” dedi.

Ziyet Hanım gözyaşlarını silerek onu sınımsız sardı. Sonra saçlarını okşayarak,

“Duygulandım Yiğit’im, kocaman delikanlı oldun. Kolay mı bir anne yüreği için emekleyen yavrusunu böyle kocaman delikanlı olarak görmek.” dedi.